

Ion Creangă

Ursul păcalit de vulpe

Ilustrații de Costin Călimoceanu

Era odată o vulpe vicleană, ca toate vulpile. Ea umblase o noapte întreagă după hrană și nu găsisese nicăieri. Făcându-se ziuă, vulpea ieși la marginea drumului și se culcă sub o tufă, gândindu-se ce să mai facă, ca să poată găsi ceva de mâncare. Șăzând vulpea cu botul întins pe labele de dinainte, îi vine miros de pește. Atunci ea rădică puțin capul și, uitându-se la vale, în lungul drumului, zărește venind un car tras de boi.

— Bun! gândi vulpea. Iaca hrana ce-o așteptam eu.

Și îndată iese de sub tufă și se lungește în mijlocul drumului, ca și cum ar fi fost moartă.

Carul apropiindu-se de vulpe, țăranul ce mâna boii o vede și, crezând că-i moartă cu adevărat, strigă la boi:

— Ho! Ho!

Boii se opresc.

Țăranul vine spre vulpe, se uită la ea de aproape și, văzând că nici nu suflă, zice:

— Bre! Da' cum naiba a murit vulpea asta aici? Tiii! Ce frumoasă cațaveică am să fac nevestii mele din blana istui vulpoi!

